

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.483 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 oktober 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van *“de impliciete beslissing tot intrekking van de verblijfstitel”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 5 februari 2001 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote,.

1.2. Op 4 juli 2001 werd aan verzoeker een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd.

1.3. Bij vonnis van 21 februari 2006 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Brussel het huwelijk dat verzoeker was aangegaan met een Belgische vrouw.

1.4. Op 31 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 7 november 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Artikel 7.2 (wet van 15/12/1980): verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn.

Regelmatig verblijf verstreken.

Artikel 7.3 (wet van 15/12/1980): De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad.

Betrokkene trad in het huwelijk met (A. M.), een Belgische onderdane, en verkreeg op basis van dit huwelijk vestiging in België. Dit huwelijk werd door de rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 21/02/2006 (...) vernietigd. Door de nietigverklaring van het huwelijk vervallen alle rechten bekomen door dit huwelijk, het verkregen verblijfsrecht inclus. (...)”

Dit bevel en de beslissing tot intrekking van de identiteitskaart voor vreemdelingen zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

Waar verzoeker vraagt om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen in de Nederlandse taal, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoer-legging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen beginsel volgens hetwelk het bestuur gehouden is om rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak, van het beginsel van goed bestuur en van het proportionaliteitsbeginsel.

4.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiverings-plicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn en door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad. Er wordt tevens toegelicht dat verzoeker de vestiging in België heeft verkregen op basis van zijn huwelijk, dat dit huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel werd vernietigd en dat door de nietigverklaring van het huwelijk alle rechten voortkomend uit dit huwelijk, het verblijfsrecht inclus, vervallen. Verzoeker kan, nu de juridische grondslag en de feitelijke gegevens die aan de basis liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk werden vermeld in dit bevel, niet gevolgd worden waar hij stelt dat geen afdoende motivering werd voorzien.

4.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 3 juli 2011, die slechts in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en met respect voor de bepalingen van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kon worden ingetrokken.

De Raad merkt op dat het bestuur in voorliggend geval terecht geen toepassing heeft gemaakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan immers niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij een “gevestigde vreemdeling” is. Verzoeker heeft weliswaar de vestiging op 5 januari 2001 aangevraagd in functie van zijn huwelijk met een Belgische vrouw en werd op 4 juli 2001 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, maar het is niet betwist dat het huwelijk, waarop het vestigingsrecht was gebaseerd, werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 21 februari 2006. De nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Derhalve kan verzoeker zich niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend en is de stelling van verzoeker dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgegeven worden aan een vreemdeling die over een verblijfsrecht beschikt en de verwijzing ter terechtzitting in dit verband naar het arrest nummer 17.648 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 oktober 2008 niet dienend. Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden. Het vestigingsrecht dat aan verzoeker werd verleend naar aanleiding van zijn huwelijk dient als niet bestaande te worden beschouwd. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon bijgevolg de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker intrekken en een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

Daar verzoeker, wiens huwelijk werd vernietigd omdat de ontbinding van een eerdere door zijn ‘echtgenote’ aangegaan huwelijk niet wordt erkend in België, moet worden geacht nooit over een verblijfsrecht te hebben beschikt is artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een einde te stellen aan een verblijfsrecht indien het op frauduleuze wijze werd verkregen, in casu niet van toepassing. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid diende zijn beslissing dan ook niet in het licht van deze niet toepasselijke bepaling te motiveren.

Artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat de kennisgeving van beslissingen die overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet regelt, kan bijgevolg evenmin dienstig ingeroepen worden.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat, teneinde zijn identiteitskaart voor vreemdelingen te kunnen intrekken, hem dan toch een bijlage 37 moest worden betekend, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 116, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geen bijlage 37 dient te worden betekend aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied en van wie de verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt of de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen heeft miskend.

4.1.3. Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte aangeeft dat hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en de motivering wat dit punt betreft inadequaet en disproportioneel is.

De vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, aangezien door de nietigverklaring van zijn huwelijk ook zijn verblijfsrecht vervalt, volstaat evenwel om het bestreden bevel te schragen. De kritiek van verzoeker op een tweede overtollig motief kan dan niet tot de nietigverklaring van deze akte leiden.

4.1.4. Verzoeker betoogt tot slot dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten slechts gemotiveerd is door een loutere verwijzing naar de vernietiging van zijn huwelijk, zonder dat zijn gezinsleven, zijn verblijf gedurende zeven jaar in België en zijn band met zijn Belgische zoon in aanmerking werden genomen. Hij stelt dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, daar de verwijderingsmaatregel en intrekking van zijn verblijfstitel maar mogelijk zijn wanneer deze door de wet zijn toegelaten, wanneer deze maatregelen niet kunnen beschouwd worden als een onevenredige inmenging van het openbare gezag in zijn privé- en gezinsleven en indien deze inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, ter bescherming van de openbare orde.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In het licht van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verwijderingsmaatregel te nemen ten aanzien van een vreemdeling die langer dan toegelaten in het Rijk verblijft. Het controleren en kanaliseren van de migratiestromen is daarnaast vereist in het belang van de openbare veiligheid en het economisch welzijn van het land en teneinde de openbare orde te beschermen. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat zijn particuliere belangen zwaarder doorwegen dan het algemeen belang dat door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nagestreefd wordt. Verzoeker betwist immers niet dat hij sedert 2002 geen gezin meer vormt met de Belgische vrouw in functie van wie hij om de vestiging verzocht en dat hun gemeenschappelijk kind bij deze vrouw verblijft. Een duurzaam verblijfsrecht in het Rijk is voorts geen vereiste om hem in de mogelijkheid te stellen verder het verschuldigde onderhoudsgeld te betalen en contacten met zijn kind te onderhouden. Verzoeker wist verder of behoorde te weten dat zijn verblijfsrecht voortvloeide uit zijn huwelijk met een Belgisch onderdaan en dat de vernietiging van dit huwelijk gevolgen zou hebben voor zijn verblijfsstatus. De bestreden beslissing sluit verder niet uit dat verzoeker op een andere juridische basis verzoekt om tot een verblijf gemachtigd te worden indien hij in de toekomst een effectieve relatie met zijn kind wenst op te bouwen. Uit stukken van het administratief dossier of uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten blijkt evenwel niet dat verzoeker momenteel op regelmatige wijze contacten onderhoudt met zijn kind. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde brief van de moeder van het kind kan immers slechts afgeleid worden dat verzoeker zijn financiële verplichtingen nakomt en zo bijdraagt tot de opvoeding van het kind en dat voor het overige een procedure inzake het bezoekrecht hangende is bij de vrederechter. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind voordien stelde dat verzoeker haar, toen ze zwanger was, regelmatig sloeg omdat hij het kind niet wenste. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid liet bovendien, alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een socio-economisch onderzoek uitvoeren en uit het verslag dat door de wijkagent werd opgemaakt blijkt dat verzoeker geen contact heeft met zijn zoon.

Ook moet er nog op gewezen worden dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht voortvloeit, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat deze

verdragsbepaling geschonden is nu de belangenafweging die overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling moet gemaakt worden niet uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeleid worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.